

Lecțiile istoriei

Vineri, 5 octombrie 2007

Robert J. Wieland

Domnul pe care declarăm că Îl slujim consideră că ar fi trebuit să învățăm până acum lecțiile istoriei și că generația noastră este gata pentru ultima lecție – lecție pregătitoare finalului de istorie:

“Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat...’ Știu faptele tale... Pentru că zici: ‘Sunt bogat, bunurile mi s-au înmulțit, și nu duc lipsă de nimic,’ și nu știi că ești [cel] ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (Apoc. 3:14-17 – King James).

Încă nu ne cunoaștem “faptele,” sau istoria. De fapt, istoria noastră, așa cum este ea privită de către universul ceresc, dezvăluie starea reală în care ne găsim, biserica ieșind în evidență, dintre toate cele șapte biserici, prin faptul că este “ticăloasă, nenorocită, săracă, oarbă și goală. (Observați folosirea articolului grecesc ho, “cel, cea.”)

Care este adevărata noastră istorie? Oricât de neplăcută ar fi descoperirea lui, adevărul cere să fie privit cu sinceritate. S-au depus cele mai serioase și persistente eforturi de a arăta că cei la care se face referire în următoarele citate nu reprezintă decât o minoritate. Cu părere de rău, întregul context al scrierilor lui Ellen G. White pe acest subiect arată că ei formează majoritatea conducerii bisericii – “îngerul Bisericii Laodicea”:

“Tot universul ceresc a fost martor la tratamentul rușinos față de Isus Hristos, care era reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat iudeii” (Special Testimonies, Series A, No. 6, p. 20. Contextul se referă la 1888).

Citim cu groază o astfel de afirmație. Poate fi ea adevărată? Cum s-a putut întâmpla un lucru atât de îngrozitor? “Așa ceva nu poate fi adevărat – cineva greșește undeva.” Aceasta este reacția noastră obișnuită față de această afirmație și față de altele asemănătoare. “Cineva a găsit o altă afirmație inspirată care o anulează pe aceasta,” ne apărăm noi. Pentru noi este la fel de dificil să facem față acestei realități cum a fost pentru Adam și Eva să facă față vinei lor în Eden! Dar oricum, deși noi putem ezita să recunoaștem realitatea, “tot universul ceresc a fost martor la tratamentul rușinos.”

Ce spun cărțile cerești despre acest păcat? După 5BC 1085, ele “înregistrează păcatele care ar fi fost comise, dacă ar fi existat ocazia.” Ce ar fi făcut frații noștri “dacă Hristos ar fi fost în mijlocul lor” în 1888? Cuvântul este clar: “Ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat iudeii.” Deoarece în cărțile cerești se “înregistrează păcatele care ar fi fost comise, dacă ar fi existat ocazia,” este limpede că în ele se arată faptul că frații la care se face referire mai sus L-au tratat într-adevăr pe Hristos la fel cum L-au tratat iudeii. Cu alte cuvinte, într-un limbaj mai clar, ei “L-au străpuns,” ca să folosim expresia lui Zaharia (Zah 12:10).

Noi ne-am străduit din răspuțeri să credem că pronumele “ei” se referă doar la “unii,” câțiva, care L-au tratat pe Isus așa de disprețuitor. Un tratat recent al istoriei noastre denominaționale, foarte apreciat printre noi, se referă la ei ca fiind “mai puțin de douăzeci,” “nici măcar o pătrime din numărul total al participanților.” Și din acei “câțiva,” “majoritatea celor care la început s-au împotrivit și-au mărturisit greșeala în deceniul care a urmat anului 1888, în special în primii cinci ani, și de atunci opoziția lor a încetat” (vezi Movement of Destiny, pp. 367, 368, subliniere din original).

Cu alte cuvinte, Ellen White și-a permis să facă atâta agitație pentru atitudinea și acțiunile unei minorități nesemnificative de conducători, mai puțin de douăzeci, ca să fim exacti. Și a continuat să tune și să fulgere împotriva acestui grup de conducători timp de un deceniu, declarând că ei au puterea de a împiedica să ajungă în biserică și în lume binecuvântările ploii târzii și ale mării strigări, deși vasta majoritate a conducătorilor a acceptat, din toată inima și cu entuziasm, solia!

Nu există nicio afirmație scrisă de Ellen White în care să spună că “unii” dintre conducătorii care au acceptat într-adevăr solia ar fi mulți sau ar forma o majoritate. Fără excepție, folosirea de către ea a cuvântului “unii” în raport cu aceia care au acceptat înseamnă “câțiva.”

Dar dincolo de orice dezbateri pe această temă domină realitatea copleșitoare că oricare ar fi fost reacția față de solia 1888, bună sau rea, încheierea lucrării și revenirea Domnului au fost mult întârziate.